

Chương 17

Chuyện Cũ

Mãi cho đến lúc Tô Bách xuất viện, đến nhà tìm Từ Tịch Tịch thì Đường Tiểu Mạn và Vệ Lan mới biết chuyện Tô Bách bị thương phải nằm viện. Nghe Tô Bách kể lại mọi chuyện, hai người há hốc miệng. Anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân, loại tình tiết nhảm chán luôn xuất hiện trong tiểu thuyết này lại có thể đâm chồi nảy lộc ở bên cạnh các cô.

Đường Tiểu Mạn thân nhiên nói: “Mình biết ngay mà, với khuôn mặt đẹp mê người của Từ Tịch Tịch, chắc chắn sẽ có ngày cậu ấy tự rước hoạ vào thân mà.”

Từ Tịch Tịch giơ tay muốn đánh Đường Tiểu Mạn, nhưng rõ ràng lời kia là có ý khen cô xinh đẹp, cô không thể xuống tay đánh người ta được. Nhưng nửa câu sau lại có ý giễu cợt, đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, thật khó chịu.

Tất nhiên, Tô Bách vẫn giữ lại một chút thể diện cho cô, anh không hề đề cập tới việc cô chủ động đòi anh giới thiệu đối tượng xem mắt, chỉ nhận hết trách nhiệm về phía mình. Anh tự nhận mình rảnh rỗi, không có việc gì làm, lại đi xen vào việc của người khác, muốn làm ông tơ bà nguyệt se duyên cho người ta, kết quả, sém chút nữa cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được. lqđ

Chờ sau khi Tô Bách đi, Đường Tiểu Mạn liền lao tới ôm lấy Từ Tịch Tịch từ phía sau, giả bộ thâm tình nói: “Tịch Tịch, chẳng lẽ em vẫn chưa nhận ra tình cảm anh dành cho em sao?”

Từ Tịch Tịch chán ghét, đẩy cô ra, rùng mình nói: “Cậu lại lên cơn gì nữa?”

“Cậu không hiểu sao, ngay cả mình cũng nhìn ra, Tô Bách có ý với cậu.” Vệ Lan không ngại thả ra một câu.

“Đúng vậy, loại người không có đầu óc như Vệ Lan còn phát hiện ra, không lý do gì mà cậu lại không biết.”

Từ Tịch Tịch làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Đương nhiên là mình biết, từ nhỏ đến lớn anh ấy đều bám theo mình như cái đuôi vậy, sao không biết được chứ. Huống hồ, anh ấy cũng thổ lộ với mình mấy lần rồi, chỉ tiếc là....”

Chỉ tiếc là, hai người thực sự quá quen thuộc. Từ Tịch Tịch vẫn luôn cảm thấy Tô Bách là một người tốt, lúc còn đi học, cô cảm thấy anh là một bằng hữu không tệ, luôn nhiệt tình, lại rất thông minh, sẽ giúp cô giải quyết được nhiều

chuyện. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn cảm thấy Tô Bách là một ứng cử viên sáng giá, mặc dù gia cảnh không phải quá tốt, nhưng điều kiện bản thân lại không tệ. lqđ Hiện là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện thành phố, có không biết bao nhiêu cô gái theo đuổi. Không hút thuốc lá, không uống rượu, rất biết cách chăm sóc phụ nữ, nhất là đối với Từ Tịch Tịch, anh chưa từng nói “Không” với cô. Nhưng tất cả vẫn đành phải chịu thua hai chữ “quen thuộc”.

Đối với cô mà nói, Tô Bách là một người vô cùng quen thuộc, anh giống như một bộ phận cơ thể của cô, một cánh tay, một con mắt... Tô Bách hiểu rõ cô trong lòng bàn tay, cô cũng hiểu rất rõ về anh, nói không quá lời, ngay cả trên người cô có một cái bớt Tô Bách cũng biết. Còn cô, trên người Tô Bách có bao nhiêu cái nốt ruồi, cô cũng biết vị trí chính xác.

Thế nhưng hai người bọn họ lại không ở bên nhau, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, không nắm tay, không hôn môi, tất nhiên là cũng không có những hành động tiến xa hơn. Bọn họ vẫn như vậy, bắt đầu làm bạn từ lúc còn bé, đến bây giờ vẫn chỉ là bạn bè.

Ngược lại Tô Bách luôn muốn tiến lại gần cô hơn, anh cũng đã từng thử cố gắng. Lúc còn học tiểu học, anh đã một lần đứng trước mặt cô tỏ tình. Lên trung học, anh học theo người khác, viết thư tình cho cô.

Anh nhớ rất rõ, hôm đó, khi anh đưa thư tình cho cô, vẻ mặt cô lúc đó . . . Cô cười, cười rất lớn, âm thanh kia khiến cho Tô Bách cảm thấy vô cùng khó chịu, quả thật muốn đánh cho cô một trận. Nhưng cô vẫn đứng ở đó cười không ngừng, cười tận mười phút, lá thư mới tinh của anh bị cô cầm cho nhăn hết.

Sau khi cười chán, Từ Tịch Tịch trả lại thư cho anh, cô thậm chí còn không xem qua, chỉ lau khoé mắt nói: “Tô Bách, không cần, hai chúng ta không cần cái này.”

Tô Bách tức giận, xé bức thư tại chỗ, anh thề rằng sau này sẽ không thêm đề ý tới cô nữa. Dĩ nhiên, lời thề của anh cũng giống như ăn cơm, sau khi vào bụng rất nhanh sẽ tiêu hoá hết, rồi sau đó thải ra ngoài. Ba ngày sau, bạn học lại thấy Tô Bách đi cùng Từ Tịch Tịch như bình thường, vừa đi vừa cười nói với nhau giống như trước đó Tô Bách chỉ đang giận dỗi lung tung.

Sau đó Tô Bách hỏi nhỏ Từ Tịch Tịch: “Tại sao em lại không tiếp nhận tình cảm của anh?”

“Bởi vì anh quá béo.” Đúng vậy, đây chính là đáp án, đáp án của Từ Tịch Tịch.

Tô Bách tức giận nói: “Em không thể nói nhẹ nhàng một chút sao?”

Từ Tịch Tịch ngây thơ đáp lại: “Nhẹ nhàng một chút, nói như thế anh sẽ gây bót đi sao? Vậy được, đáp án sẽ là, anh quá mức đầy đặn. Lốp mỡ của anh hơi nhiều hơn so với người bình thường, hay là độ dày của anh có lớn hơn người bình thường một chút, hay là....”

“Đủ rồi!” Tô Bách hét lên.

Từ Tịch Tịch bắt đắ dĩ nhìn anh, buông tay nói: “Anh xem, tìm nhiều lý do như vậy thì có ích lợi gì? Cũng không thay đổi được sự thật là anh quá béo.”

Cam chịu số phận đi. Tô Bách tự nói với mình, ngoài việc chấp nhận ra, anh còn có thể làm được gì?

Học sinh trung học Tô Bách cứ như vậy chấp nhận tiếp tục làm “bạn tốt của Từ Tịch Tịch”.

Vào đại học, anh tách ra khỏi Từ Tịch Tịch, mặc dù vẫn sống chung một thành phố, nhưng không thường xuyên gặp mặt như lúc trước. Sau đó Từ Tịch Tịch trở nên nổi tiếng ở trường, mỗi lần Tô Bách đến trường tìm cô, đều thấy cô đang đi cùng một cậu bạn khác, mỗi lần đều không giống nhau, anh không biết làm sao Từ Tịch Tịch có thể nhớ hết từng đó cái tên. Không có lần nào gọi nhầm tên sao?

Tô Bách nghĩ vậy nhưng cũng không làm gì được, lúc quay về trường, anh tìm một cô bạn gái, đưa đến cho Từ Tịch Tịch gặp.

“Tốt quá rồi, sau này anh phải cố gắng làm cho tốt nha.” Từ Tịch Tịch hào khí vỗ vai Tô Bách.

Nếu không phải là đang ở trước mặt bạn gái, Tô Bách thật sự muốn đổ đĩa salad lên đầu Từ Tịch Tịch, lần gặp này, anh không những không cảm thấy thắng lợi mà chỉ toàn cảm giác thất bại, thất bại khủng khiếp.

Hi vọng của anh với Từ Tịch Tịch hoàn toàn bị dập tắt, mà chuyện của anh với cô bạn gái kia, sau khi gặp Từ Tịch Tịch cũng hoàn toàn đổ vỡ. Cô đá mạnh Tô Bách một cái, tức giận mắng: “Lão nương không muốn làm vật thay thế, tên mập đáng chết.”

Tên mập đáng chết? Tô Bách nghe những lời này, vội vàng chạy về soi gương. Anh không phải là tên mập chết, anh không chết nhưng lại rất mập. Người như anh, có cô gái nào muốn đã là tốt lắm rồi, còn muốn lựa chọn nữa sao?

Vì mục tiêu trở thành trai đẹp, Tô Bách bắt đầu bước vào địa ngục mang tên giảm cân. Liên tiếp trong ba tháng, anh không đi tìm Từ Tịch Tịch, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô, vậy mà cô thật nhẫn tâm, anh không gọi cho cô, cô

cũng không nghĩ tới sẽ chủ động gọi cho anh, gọi một cuộc điện thoại thì sẽ chết à?

Tô Bách vừa chạy bộ vừa suy nghĩ, nhìn ngó xung quanh không thấy ai, anh liền mắng mấy câu.d.d. lq,đ

Mọi người thường nói, phụ nữ đối với cơ thể mình vô cùng khắt khe, nhưng thật ra, một khi đàn ông đã bắt đầu, họ cũng không hề nương tay cho chính bản thân mình. Trong giai đoạn đó, Tô Bách giảm cân điên cuồng, trình độ có thể so sánh với việc cố gắng có con của chủ nhiệm khoa 40 tuổi của bọn họ. Mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, chạy bộ 10 km, gập bụng 100 lần, hít đất 100 cái, leo lên xuống cầu thang 50 lần, còn có nhảy dây. Bạn cùng phòng của anh, người có biệt danh là “Nhị ngọc”, một hôm đang nằm trên giường, nhìn thấy Tô Bách đang tập chống đẩy, cười nói: “Bây giờ tôi mới biết, thì ra cậu là vì năng khiếu thể dục nên mới được tuyển vào.”

Tô Bách liếc anh ta một cái, tiếp tục chống – đẩy. Sau đó anh phát hiện, cùng lúc tập nhiều bài vận động như vậy, chính là làm trái với cực hạn của con người, vì vậy nhảy dây cùng những hoạt động phụ khác đều bị bỏ đi. Sau đó nữa, anh lấy có Từ Tịch Tịch không thích người quá cơ bắp, bỏ hết mấy động tác gập bụng, hít đất...Sau đó nữa, lấy lý do chất lượng không khí quá kém, anh bỏ luôn chạy bộ cự li dài. Tất cả bài tập đều bị lược bỏ dần. Chỉ còn lại chế độ ăn uống điều độ là anh vẫn còn duy trì.

Từ đó về sau, khi người khác nhắc tới chuyện giảm cân, anh giống như Tường Lâm tấu, chỉ nói với người ta một câu: “Tôi nghĩ rằng, trên đời này chỉ có ăn uống điều độ mới là phương pháp giảm cân hữu hiệu nhất.”

Sự thật chứng minh, lời nói của anh là hoàn toàn đúng, trong vòng ba tháng, anh giảm được 40 cân, đạt được một vóc dáng tiêu chuẩn, có thể miễn cưỡng xem là đẹp trai. Vì vậy, anh lại tràn đầy lòng tin đi tìm Từ Tịch Tịch.

Lúc Từ Tịch Tịch nhìn thấy anh, câu đầu tiên nói ra là: “Trời ạ, có phải anh dùng toàn bộ tiền để đi hẹn hò hay không? Không có tiền ăn cơm sao? Tại sao lại gầy như quỷ thế này?”

Tô Bách la lên: “Anh giảm cân, giảm cân!”

“Vậy thì sao, cũng không phải em làm anh giảm cân.”

Tô Bách không muốn bàn luận vấn đề đó với cô, anh đi thẳng vào vấn đề chính, nhưng lần này cũng gặp khó khăn. Từ Tịch Tịch vẫn như cũ từ chối anh, lý do của cô rất đầy đủ: “Em có bạn trai rồi.”

Tô Bách nghĩ, đúng vậy, cô có bạn trai rồi, mình giảm cân nữa cũng chẳng ích lợi gì. Vì vậy, anh ảo não trở về trường, tìm một cô bạn gái thực sự, yêu đương mấy năm, chuyện tình cảm của anh vẫn duy trì cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Tô Bách còn nghĩ, nếu như trên đời này không có Từ Tịch Tịch, anh nhất định sẽ kết hôn cùng cô bé kia, mua một căn nhà, một chiếc xe, sinh con, đi làm kiếm tiền, cuộc sống cứ như vậy có phải tốt hơn không?

Chỉ tiếc là, trên thế giới này lại tồn tại một cô gái có tên là Từ Tịch Tịch, làm cho cuộc sống của anh trở nên vô cùng lộn xộn.

Vệ Lan nghe Từ Tịch Tịch kể lại chuyện năm xưa của cô với Tô Bách, cảm động muốn khóc, thở dài nói: “Thật là có phúc mà không biết hưởng.”

“Nói mình làm gì, cậu cũng đâu cần phải ghen tị với mình. Không phải cậu đã đi gặp ba mẹ chồng tương lai rồi sao?” Vừa nhắc tới chuyện này, Từ Tịch Tịch chợt nhớ ra, hôm đó về nhà, Vệ Lan không kể chuyện gì với các cô.

Cô và Đường Tiểu Mạn đều cảm thấy Vệ Lan bị cái tên Tôn Vĩ đó lừa, nhưng không biết rõ mọi chuyện nên cũng không dám đưa ra kết luận.

Vì vậy, Đường Tiểu Mạn bắt đầu khai thác thông tin: “Ba mẹ anh ta là người như thế nào?”

“Rất tốt, là người rất thật thà, đồ ăn cũng rất ngon.” Vệ Lan nói thật, cô đối với hai vị trưởng bối này, không có bất kỳ ý kiến nào.

“Điều kiện gia đình như thế nào?” Từ Tịch Tịch vẫn là đề cao bộ mặt hám giàu.

“Nhà rất rộng, 4 phòng ngủ 2 phòng khách, mua cách đây vài năm.”

Từ Tịch Tịch gật gù nói: “Chả trách cậu nói Tôn Vĩ không đề cập tới chuyện mua nhà, chắc là muốn sau khi kết hôn sẽ về ở với ba mẹ. Nếu đúng như vậy thì cũng được, nhà lớn như thế, không ở thì thật lãng phí.”

Vệ Lan lắc đầu nói: “Không phải vậy, bọn họ đã mua nhà cho con trai kết hôn rồi, ở gần đấy, cùng một chung cư, 3 phòng ngủ 2 phòng khách, phòng còn mới, rất đẹp.”

“Vậy cậu còn cái gì không hài lòng?” Đường Tiểu Mạn không hiểu, cô cảm thấy, với tính cách Vệ Lan, có thể tìm được một người như vậy, cũng coi như không tệ. Bản thân cô cũng là tiểu thư nhà giàu kết hôn cùng một người nghèo, chuyện trò chơi tiền tài, cô không mấy để ý. Ít ra, còn có Từ Tịch Tịch là vẫn phân biệt được rõ chuyện đó.

“Vậy thì sao chứ, nhà cửa là tài sản trước hôn nhân, không có liên quan gì tới Vệ Lan, nhưng cậu ấy lại phải chi tiền thuê người ta lắp đặt thiết bị, mua đồ gia dụng, nói khó nghe một chút, lúc ly hôn, cậu ấy được chia cái gì chứ?” Từ Tịch Tịch quả nhiên tinh tường.

“Người ta còn chưa kết hôn, cậu đã nói gở rồi.” Đường Tiểu Mạn đánh cô một cái, bảo cô câm miệng lại.

“Không phải vậy, mình không phải đang tính đến những thứ đó. Mẹ anh ấy có ý để họ lắp đặt thiết bị, chắc là mình chỉ phải mua đồ gia dụng thôi. Mình không tiếc số tiền đó, nếu kết hôn, mình cũng không tính toán phân chia với người ta. Đâu phải mình đang làm ăn buôn bán với anh ấy.”

Đường Tiểu Mạn gật đầu đồng ý: “Nói rất đúng, trước khi kết hôn, nếu quá rõ ràng chi li sẽ ảnh hưởng tới tình cảm đôi bên.”

“Vậy rốt cuộc cậu không hài lòng cái gì?” Từ Tịch Tịch thiếu kiên nhẫn, cô không chịu nổi hai người này nữa.

Vệ Lan phiền não, xoắn lọn tóc trong tay, nói: “Mình không hài lòng với thái độ của Tôn Vĩ. Nói tới đồ cưới của mình thì luôn miệng ‘giường của chúng ta’, ‘ghế sa lon của chúng ta’, còn nhắc tới căn nhà kia lại mở miệng ‘nhà của anh’, ‘phòng của anh’, các cậu nói xem, anh ấy có ý gì? Của mình chính là của anh ấy, của anh ấy vẫn là của anh ấy, ý của anh ấy là thế sao?”

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch nhất thời không biết nói gì, mặc dù các cô tự xưng là thông minh hơn Vệ Lan, nhưng dù sao các cô cũng chỉ là một người phụ nữ, loại cảm giác này, các cô đương nhiên là hiểu được, cảm giác đó làm cho người ta thấy khó xử. Tôn Vĩ kia, chỉ có thể dùng hai chữ “ích kỷ” để hình dung. Cha mẹ anh ta tốt như thế, tại sao lại dạy con trai trở thành người như vậy?